

handlende i sit eget Navn, bristede hans Held, saa er det gaaet i højeste Grad ned ad Bakke med den Tillid, som Konseilspræsidenten opsparede sig i sin Oppositionsperiode.

For at tage et Eksempel: i den Passus af Konseilspræsidentens Tale i Gaar om Bespargelserne siger den højtærede Konseilspræsident dette ganske horrible: Jeg ønsker at spare, man vil nægte mig at spare. Man nægter at spare, fordi man ikke vil, at Konseilspræsidenten skal bruge de besparede Beløb: De af dette Tings Medlemmer, der ere imod Anmærkningen, vilde jo netop have Udgifterne sparede. Konseilspræsidenten siger: Jeg vil have Lov til at spare, men jeg kan kun faa Militærkontorerne og Administrationen til at spare ved at stille dem i Udsigt, at Pengene ikke blive sparede, men blive anvendte til andre Militærudgifter! Det er en Argumentation, der ganske er den højtærede Konseilspræsident værdig!

Saaledes er netop i et og alt hans Argumentation, en saadan Brist i Logikken vil man finde i saa godt som alle hans Taler fra de senere Aar. Konseilspræsidenten talte om Neutraliteten, som vi, sagde han, dog maatte konstatere eller forsvare, eller hvilket Udtryk man nu vilde bruge. Jeg lagde nøje Mærke til de Ord, Konseilspræsidenten vidsker ud: konstatere, forsvare, Herregud, enten man bruger det ene Udtryk eller det andet, det er dog det samme. For 6 Aar siden, den 17. Januar 1899, var hele den ærede Ministers Tale bygget paa Forskellen mellem disse to bestemte Ord. Da var Højres Politik at ville *forsvare* Neutraliteten, fordi Højre mente, vi kunde det, men den højtærede Minister kaldte det den Gang et falsk Standpunkt, som vi maatte bort fra. Det var Højres Standpunkt og den ærede Ministers Standpunkt, at vi kun kunde og skulde *konstatere* den. Hele Talen var bygget paa Modsætningen mellem disse to bestemte, vidt forskellige Ord: konstatere og forsvare. I Aar løbe de ud i et og blive til det samme tvetydige, dobbeltydige Udtryk i den højtærede Konseilspræsidents Tale.

Kernen i denne Anmærkning er jo det ganske simple, at det er en *indirekte* Bevilling til Københavns Befæstning. Man fik i 1895 Folketingets Flertal med til en direkte Bevilling paa 40,000 Kr., nu vover man ikke at forsøge det direkte, nu skal det gøres indirekte. Der kan spares Penge, og man bemyndiger faktisk Ministeren til at bruge besparede Penge til Fæstningen,

det kan slet ikke nægtes. Den højtærede Konseilspræsident gik da ogsaa i Gaar uden om det klare Spørgsmaal, der blev rettet til ham af et Medlem her i Salen.

Jeg har spurgt mig selv: Hvorfor i Alycerden fremsætter Konseilspræsidenten dette Forslag, hvad er hans Mening med det, hvad Politik er der i det, hvorfor vil han debutere med et Forslag, der dog maa vække almindelig Opmærksomhed og megen Modstand, der maa give hans Modstandere Anledning og virkelig Grund til Kritik ude omkring i Landet? Hvorfor gør han det? Hvad er hans Mening dermed? Jeg har ledt efter Grunden og har sagt til mig selv: Ja, det kan jo kun være, fordi den højtærede Krigs- og Marineminister skal vise overfor Militæretaten, overfor Hoffet, overfor visse Kredse i vort Land, at han er den foregaaende Krigsministers værdige Efterfølger og Arvtager. Thi det, han har valgt at debutere paa, denne Kraftprøve, han sætter Folketingets Flertal, sit Parti, paa, gaar netop ud paa, om de godvilligt og lovligt skulle bevilge ham det, som Krigsminister Madsen søgte og dels ikke kunde faa, dels tog ad Omveje. Det er jo Kernen i Anmærkningen. Krigsminister Madsen vilde gentagende have forhøjet Officerslønningerne. Det blev nægtet ham. Han vilde netop kunne flytte om fra en Konto til en anden. Det blev nægtet ham. Saa gjorde han det til en vis Grad alligevel paa egen Haand, og derpaa faldt han. Men Kernen i Ministerkrisen var netop, at man turde og vilde ikke lade Krigsminister Madsen falde parlamentarisk, falde paa det, han skulde falde paa. Det skulde der dækkes over. Hvorfor maatte han ikke falde parlamentarisk for et Angreb fra Folketinget? Hvorfor skulde det skjules? Hvorfor skulde der dækkes over det? Jo, af samme Grund som Anmærkningen nu skal vedtages, idet den nuværende Krigsminister skal dokumentere overfor visse Kredse i vort Samfund, at han er Fortsætteren af Krigsminister Madsens Gerning, ligesom denne var Fortsætteren af en anden bekendt Krigsministers Gerning.

Det er aabenbart Hemmeligheden i Øjeblikkets Politik. Derfor var den ærede Krigs- og Marineministers Debut Fremførelse af et nyt militært Program. Det skal ikke vække Tillid i den store Befolkning, at, første Gang vi endelig faa en civil Forsvarsminister, møder han med et militært Program, der ikke er Venstres gamle. Det er oplyst i disse Dage ved Vidnesbyrd af to ærede Medlemmer, der sidde i Venstres Bestyrelse, at den nuvæ-